

19. De directeur van de vleesfabriek komt bij mij op bezoek.

En zo gebeurde het dat op een dag de directeur van de vleesfabriek bij mij op de stoep stond. Ik moet toegeven dat de ontmoeting met de directeur heel anders uitpakte dan ik verwachtte. ‘Laten we eerst de kachel aanmaken’ zei ik bij wijze van introductie tegen hem. Ik duwde hem de kolenkit in handen met het verzoek de kit te vullen met de kolen die ik een klein schuurtje achter in de tuin had opgeslagen. ‘Ik dacht dat jij een olie kachel had’ zei de directeur. ‘Die heb ik ook’ zei ik. Ik produceer zelf olie maar ik houd altijd een kolenkachel achter de hand voor het geval ik met iemand de kachel met me wil aanmaken. En jij bent zo iemand met wie ik de kachel wil aanmaken. Ga nu eerst maar die kolen halen, zo vervolgde ik, want je ziet er uit als een oude krant’. De directeur zei: ‘Ach breng me nu niet meteen aan het huilen, ik heb het al zwaar genoeg. Ik heb een dikke steenpuist op mijn achterwerk en die doet vreselijk pijn’. Wil je de steenpuist zien?’ zei hij. Ik zei: ‘Nee natuurlijk niet, hou die rommel bij je, je moet niet zo kleinzerig doen, wees een vent en ga kolen halen. Het is hier koud en ik heb wel voor hetere vuren gestaan’. De directeur waggelde naar buiten en kwam even later al jammerend terug met de gevulde kolenkit. ‘Ik ga mijzelf eerst insmeren met kolengruis’ zei de directeur. Ik vroeg me af wat voor zin dat had. ‘Ben je al niet smerig genoeg?’ zei ik tegen hem. Het lijkt net alsof al die vuile zaakjes, die intriges en dat gesjoemel op de vleesfabriek op je gezicht geschreven staan. Kolengruis op je gezicht leidt de aandacht alleen maar van je af. Je hoeft hier niets meer te verbergen. Het wordt tijd voor de hele waarheid’.

De directeur barstte weldra in tranen uit. Hij jammerde: ‘Ik heb besloten om niet meer naar de vleesfabriek terug te keren. Ik kan er niet meer tegen. Al dat geweld. Al dat bloed. Al dat dierenleed. Ik hoef die aandelen en die optieregelingen niet meer. Ik ben dat dubbelleven meer dan zat. Ik ga liever kartonnen dozen vouwen op de sociale werkplaats. Ik blijf hier. Ik heb mijn pyjama en mijn wollen geitensokken meegenomen’. Ik zei: ‘Wie zegt dat er hier plaats voor je is? Ben jij bereid de weg te gaan die ik ga? Een weg die nergens toe leidt? Ben jij in staat om evenwichtig te blijven, ook al dalen de olieprijsen? Ben jij bereid de strijd aan te gaan met de overheden zoals ik die al jarenlang tevergeefs ben aangegaan? Je bent nog helemaal niets gewend. Tot nu toe werd alles voor je gedaan. Nu zul je zelf de kastanjes uit het vuur moeten gaan halen. Er is hier niets dat vanzelf gaat’. ‘Ach, we zullen wel zien’ antwoordde de directeur. Hij liep terug naar zijn auto en haalde uit de kofferbak een klein camping bedje te voorschijn dat hij uitklapte en midden in de kamer neerzette. ‘Heb je soms een kind bij je?’ vroeg ik hem. ‘Nee vervolgde hij. Was dat maar waar. Ik verlang al zo lang naar een kind. Tot nu toe is me dat onthouden. Ik slaap al een heel poosje in dit camping bedje’. Ik vroeg me af of hij met zijn één meter vijftientig wel zou passen in een camping bedje van amper 125 cm lang. Hij zei: ‘Slechts gedeeltelijk. Tien jaar geleden toen ik nog 10 centimeter korter was sliep ik in een groot hemelbed, maar dat was voor de tijd dat ik promotie maakte; nu besef ik maar al te goed dat voortaan elke vooruitgang op de vierkante centimeter bevochten zal moeten worden’. Demonstratief liet de directeur zich op zijn rug in het camping bedje vallen dat onder zijn gewicht haast bezweek. Zijn lange benen staken boven het bedje uit. ‘Hoe kun je zo ooit slapen?’ vroeg ik hem. Hij zei: ‘Dat hoeft ook niet. Gedurende de nacht stroomt al het bloed uit mijn benen naar mijn hoofd toe; dat betekent ook dat alle ongerechtigheden waaraan ik me overdag schuldig maak en die in mijn tenen zijn blijven zitten naar boven komen en zo voor mijn aandacht komen. Al die vuilheid komt mij nu in de lange nachten voor ogen te staan. Elke nacht wordt zo tot een nachtmerrie. In een lange stoet trekken al mijn misstappen, mijn blunders en mijn gebrek aan medelijden aan mij voorbij. Even staan ze bij me stil en kijken me dreigend aan, om vervolgens als een schim in de nevel te verdwijnen. Gereinigd stap ik ’s morgens uit het camping bedje met het vaste voornemen om mijn voet niet meer te zetten op plaatsen waar ik niet mag komen’. ‘Helpt het

ook?” vroeg ik hem. “De eerste uren van de dag wel” antwoordde hij. Maar na een paar uur kruipt het bloed toch weer waar het niet gaan kan”.

“Goed”, zei ik, laten we er geen woorden meer aan vuil maken. Je mag voorlopig blijven, al verlang ik wel een tegenprestatie. Zo zit het leven nu eenmaal in elkaar, niets is voor niets. Ik wil dat je nog even uit de buurt blijft bij Alfred. Alfred is nog niet klaar voor een confrontatie met jou. En wil je morgen ochtend het behang gaan lostrekken in de keuken. Elk jaar behang ik de keuken opnieuw. Dat doe ik niet met normaal behang maar met krantenpapier. Maar ik laat het oude behang altijd zitten en plak het nieuwe behang over het oude behang. Ik wil nu een nieuwe start maken. Wil jij laag voor laag verwijderen totdat je bij jaargang 1929 bent gekomen. Die laag, dat jaar, wil ik opnieuw zien en opnieuw beleven. 1929 was het jaar van de wereldwijde economische crisis. Toen konden we ons geen gewoon behang veroorloven en plakten we oude kranten op de muur. Ik wil die oude kranten opnieuw lezen. “Waarom wil je nou juist over die crisis lezen?” vroeg de directeur enigszins verbaasd. Ik zei: “omdat het met jouw komst opnieuw crisis in ons huis is geworden. Ik wil uit de kleine lettertjes van die oude kranten aflezen hoe ik met deze nieuwe crisis moet omgaan. Misschien kan ik in die oude kranten lezen hoe ik jou het beste naar buiten kan schoppen”. “Dat klinkt nogal dreigend” zei de directeur. “Dat is ook zo bedoeld” antwoordde ik. Maar je hebt het zelf in de hand. Ik kan geen invloed meer uitoefenen op die oude gebeurtenissen. Ik heb geen keuze. Ik moet de aanwijzingen van vroeger opvolgen. Er is geen weg terug. Waarom, o waarom ben jij met je miserabele camping bedje in mijn leven gekomen!!?..... heb ik niet genoeg zorgen aan mijn hoofd?”.

De raad van bestuur had nogal laconiek gereageerd toen de directeur van de vleesfabriek zijn ontslag indiende. Eigenlijk waren ze er wel blij mee. Details over het bizarre gedrag van de directeur, na het amok dat Alfred in zijn kantoor had veroorzaakt, waren ook tot de oren van de raad doorgedrongen. In een snel uitgegeven persbulletin klonk dit natuurlijk geheel anders. Daarin werd de directeur geprezen om zijn daadkracht en visie en werd benadrukt dat zijn vertrek een groot verlies voor de organisatie zou betekenen.